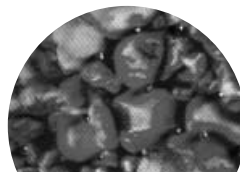

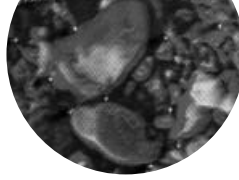
WILLIAM SHAKESPEARE

Öt szonett

XX.

A woman's face with nature's own hand painted,
Hast thou, the master mistress of my passion;
A woman's gentle heart, but not acquainted
With shifting change, as is false women's fashion:
An eye more bright than theirs, less false in rolling,
Gilding the object whereupon it gazeth;
A man in hue all hues in his controlling,
Which steals men's eyes and women's souls amazeth.
And for a woman wert thou first created;
Till Nature, as she wrought thee, fell a-doting,
And by addition me of thee defeated,
By adding one thing to my purpose nothing.
 But since she prick'd* thee out for women's pleasure,
 Mine be thy love and thy loves use their treasure.

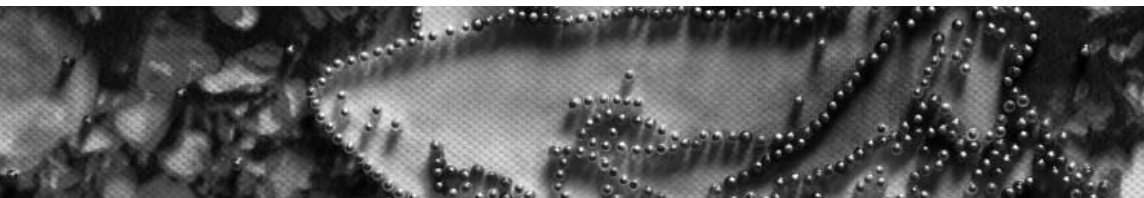
XX.

Nőarcot neked a Természet festett,
S így uralod, hölgy-uram, szenvedélyem,
Nőszíved gyengéd, de mégsem a feslett
Asszonyok módján csapong el kevélyen;
Szemed övéknél szebb, nem pillog színleg,
Amire néz, azt színaranyba vonja;
Szín-férfi, mestere megannyi színnek,
Férfiszemet vonz, nők lelkét befonja.
Legelőször te nőnek teremttétél,
S míg alkotott istennők, a Természet,
Beléd bolondult, s egy toldással lettél
Vesztemre több, mit nekem semmivé tett.
Hogy ezt faszoltad*, hölgyek örömére,
Enyém szerelmed, övök legyen kéje.

* *faszol* ige -t, -jon 1. ts (Kat., rég., biz.) / Kincstári anyagot, élelmiszert / vételez. A katonák bakancsot, kenyeret --nak. (A magyar nyelv értelmező szótára II., Bp., 1960, Akadémiai, 551.) Az eredetiben „prick out” = kipipál / pénisszel ellát.

XXXIV.

Why didst thou promise such a beauteous day,
And make me travel forth without my cloak,
To let base clouds o'ertake me in my way,
Hiding thy bravery in their rotten smoke?
'Tis not enough that through the clouds thou break,
To dry the rain on my storm-beaten face,
For no man well of such a salve can speak,
That heals the wound, and cures not the disgrace;
Nor can thy shame give physic to my grief;
Though thou repent, yet I have still the loss:
The offender's sorrow lends but weak relief
To him that bears the strong offence's cross.
Ah! but those tears are pearl, which thy love sheds,
And they are rich and ransom all ill deeds.

XXXIV.

Miért ígérted: tiszta lesz az ég,
S köpeny nélkül is útra kelhetek?
Hogy rám uszítsd duhaj felhők dühét,
Míg rút gomolygás rejti kék eged?
Az nem segít, hogy áttörsz a ködön,
S szárogatod viharvert homlokom,
Oly balzsamot meg senki sem köszön,
Melytől seb gyógyul, nem a bántalom.
Az én vesztemre szégyened sem ír,
Mebánhatod, kínom nem oszlik el:
A sértő bűja annak mit sem ér,
Ki súlyos sértést keresztként cipel.
De szerelmedből omló könnyeid
Dús gyöngyszemek, s megváltják bűneid.

LXI.

Is it thy will thy image should keep open
My heavy eyelids to the weary night?
Dost thou desire my slumbers should be broken,
While shadows, like to thee, do mock my sight?
Is it thy spirit that thou send'st from thee
So far from home, into my deeds to pry;
To find out shames and idle hours in me,
The scope and tenor of thy jealousy?
O no! thy love, though much, is not so great:
It is my love that keeps mine eye awake;
Mine own true love that doth my rest defeat,
To play the watchman ever for thy sake:
For thee watch I, whilst thou dost wake elsewhere,
From me far off, with others all-too-near.

LXI.

Akaratod, hogy árnyad tartsa féken
Ernyedt pilláim nyugós éjjelen?
Azt akarod, álom se jusson nékem,
Amíg a másod incseleg velem?
A lelked küldöd tán e tájra el,
Hogy tetteim ily távol lesse meg,
A bűnt, a szégyent bennem tárja fel,
Ki féltésednek oka s tárgya lett?
Ó, nem! Szeretsz, de nem ilyen nagyon:
Szerelmem tartja szemem éberem;
Ön hű szerelmem dúl nyugalmamon,
Őrt játszat folyton kedvedért velem:
Érted virrasztok, míg ébredesz,
Távol tőlem, másokhoz túl közel.

LXXI.

No longer mourn for me when I am dead,
Than you shall hear the surly sullen bell
Give warning to the world that I am fled
From this vile world, with vilest worms to dwell:
Nay, if you read this line, remember not
The hand that writ it; for I love you so,
That I in your sweet thoughts would be forgot,
If thinking on me then should make you woe.
O! if (I say) you look upon this verse,
When I perhaps compounded am with clay,
Do not so much as my poor name rehearse,
But let your love even with my life decay;
Lest the wise world should look into your moan,
And mock you with me after I am gone.

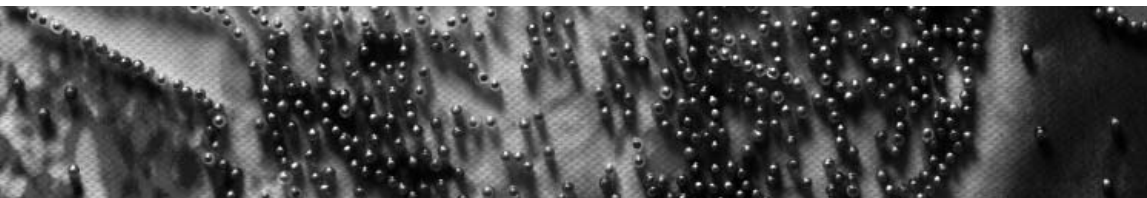
LXXI.

Ha meghalok, magad addig se öld
A búval, míg szétkongja gyászharang,
Hogy nem volt néki jó e ronda föld,
S most még rondább pondrók falják alatt;
Ne gondolj majd e sort ha olvasod
A kézre, mely írt, úgy szeretlek ám,
Hogy jókedveden nem hagyok nyomot,
Ha néked akkor fáj gondolni rám.
Ó, ha látod (mondom) e költeményt,
Midőn a sár emészti testem el,
Még csak nevem se emlegesd szegényt,
Szerelmed s létem együtt vesszen el:
Nehogy a búd firtassák egyesek,
S miattam érjen gúny, ha nem leszek.

CXXVIII.

How oft, when thou, my music, music play'st,
Upon that blessed wood, whose motion sounds
With thy sweet fingers, when thou gently sway'st
The wiry concord that mine ear confounds,
Do I envy those jacks, that nimble leap
To kiss the tender inward of thy hand,
Whilst my poor lips, which should that harvest reap,
At the wood's boldness by thee blushing stand!
To be so tickled, they would change their state
And situation with those dancing chips,
O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
Making dead wood more bless'd than living lips.
Since saucy jacks so happy are in this,
Give them thy fingers, me thy lips to kiss.

CXXVIII.

Mily gyakran, én zeném, zenét ha játszol,
És édes ujjad csengve hagy nyomot
A billentyűkön, míg közélük gázol,
S fülembé szöktet fémes dallamot,
Irigylem én a billentyűket, sürgő
Szökésüket, hogy csókolják kacsód,
Míg szám szegény pirongva tűr, a csűrhe
És pimasz fajankóknak jut a csók.
Csiklandd csak így, s e táncoló fapecek
Sorsát kívánja ajkam, akiket
Ujjaid gyengéd érintése rezget,
Holt fát üdítve élő ajk helyett.
Ha így is boldog a sok kis hamis,
Add nekik ujjad, s nekem ajkad is.

Szili József fordításai

